

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Murenulæ Sacræ Vestis Sponsæ Regis Æterni
Vermiculatæ Opus, De Privilegiis Ordinum Regularium**

Alviset, Virginus

Campidonæ, 1673

§. 1. De Acquisitione privil. per viam concessionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62361](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62361)

libus, quas ad alia properans, & velut explanatione minus indigentes omitto.

CAPUT III.

De Acquisitione Privilegiorum.

Acquiruntur autem Privilegia, sex modis, seu viis puta concessione, communicatione, extensione, relatione, errore & praescriptione, de quibus omnibus, seriatim agere habemus, per subsequentes paratographos.

S. I.

De Acquisitione Privilegiorum per viam Concessionis.

SUMMARIUM.

1. Qui potest legem ferre, & Privilegium dare.
2. Non subditis, non potest dari Privilegium.
3. Princeps temporalis, non potest includere Ecclesiam, sive lege, sive Privilegio. Et contra 5.
4. Privilegium favorabile, admittitur, hoc ipso, quod non rejicitur.
6. Privilegia non conceduntur, nisi cum causa, quae est triplex, & 7.
8. Sola voluntas in Principe, causa sufficiens Privilegij.
9. Regularibus quare concessa Privilegia.
10. Qualis potestas data regularibus, per Privilegia.
11. Quando potestas extinguitur morte concedentis.
12. An regulares possint delegare, in Privilegijs.
13. Quomodo intelligendum Privilegium, datum contra substantiam actus exercendi.

ET quidem quod attinet ad primum modum, illius est dare seu concedere Privilegium, cujus legem ferre, ut docent Belvis. c. romana de for. com. §. contrahentes. Calder. c. postulasti de pen. & rem Jacob. de Zoch. c. omnis eod. Angel. in sum. v. Privilegium Sylu. eod. v. Alor. 1. p. inst. lib. 5. cap. 22.

Reg. in pra. lib. 13. num. 23. Ut quicumque potest legem ferre, possit & Privilegium concedere, circa eandem legem, & eandem materiam, quam lex respicit, illis iisdem personis, quas per legem obligavit, puta subditis, aliis verò, non nisi eo modo, quo infra dicemus, Ratio est, quia Privilegia sunt leges. c. Privilegia d. 3. & §. fin. 27. qu. 1. Aded ut Privilegium non differat à lege, nisi sicut species à genere, ut in Superioribus notavi. At non potest quis sua lege obligare non subditum. Ergo nec suo Privilegio illi favere, quia ex quo removetur genus, & qualibet eius species. l. Aquilus ff. de dol. & l. fide iussor eod. quis satis d. cog. Et sic. g. quemadmodum Princeps temporalis, non potest sua lege Ecclesiam ligare sic neque suo Privilegio includere, quod quantumcumque sit favorabile, nunquam tamen valebit, nisi Ecclesia acceptaverit. Uti docent Belvis. Calder. & Azoch. Supra cit. per c. Ecclesia sancta Maria de const. Et per notata ab Innocent. c. auditis de restitution. in integro. Ad quod & facit. c. bene quidem d. 96. Ubi statutum laici praesidis, quamvis Ecclesiae favorabile, declaratur non valere. Acceptari tamen censetur ab Ecclesia, hoc ipso quod non rejicitur, siquidem fuerit, simpliciter favorabile, hoc est si continet simplicem concessionem gratiae, sed si est praecipuum, hoc est concessum per legem seu statutum, aliquid imperans, necesse est expressè admitti. Ita Panor. c. cit. Ecclesia. & Zachar. ejus Glossator. c. quae in Ecclesiarum eod.

Et quod de Ecclesia, hoc eadem proportionem, dico, de Clericis, Religiosis, & quibusvis aliis, qui non sunt subditi Principi concedenti Privilegium. Ac vice versa, de Laicis respectu Papae & Praetorum, Ecclesiasticorum. Hoc est non posse eos, ut nec legem ponere Laicis circa

ca temporalia, sic nec circa eadem, Privilegia illis concedere, saltem directè, & potestate ordinaria, quidquid sit de extraordinaria, & absoluta, in qua adstruenda, multæ plerumq; adstruuntur adulationes, & falsitates.

Et quia Privilegia, sunt leges privata, à jure communi discrepantes, & aliàs non receditur à jure sine causa *c. fin. d. 1. q. 1. c. necessaria 1. qu. 7. cap. non debet de consang. & Aff. rebus ff. de const. l. minimè ff. de leg. Ideo & non solent Privilegia concedi, sine causa quæ est triplex ut notatur in *c. valet. 25. qu. 1.* Puta, vel intuitu Religionis, hoc est in gratiam, & favorem ipsius. Aut propter necessitatē quæ supervenit. Aut propter officia impensa. Addunt non pauci, voluntatem & beneplacitum concedentis Privilegiū esse causam sufficientem, quia in Principe, sola voluntas, dicitur justa causa ad faciendum quod facit ut docent Gloss. *si eo tempore. de elect. in 6. cap. si gratiose eod. de rescrip. & c. non est extra. de voto. Jason l. si testamentum C. de testa. Rom. cons. 307. & DD. c. cit. non est & l. relegati. ff. de pen. Ad quod facit *c. proposuit. de concess. præ.* Quæ omnes causæ, verificantur maximè in Privilegiis regularium.**

Primò enim concessa sunt ipsis, ad honorem & commendationem, status Religiosi, cujus dignitas & excellentia, meritò videtur exigere, ut aliquid plūs concedatur, quàm simplicibus aliis Sacerdotibus, aut Parochis *c. religiosam 12. quest. 2. arg. c. v. Apostolica de Privil. in 6.* Secundò propter benemerita, & officia impensa Sedi Apostolicæ, summis Pontificibus, Prælati Ecclesiasticis. Imò & toti ipsi Ecclesiæ licet enim à solo Deo, qui est communis omnium nostram merces, debeant regulares, suorum laborum premium expectare, attento tamen, quòd horum major pars (ne dicam omnes)

Sedi Apostolicæ, & universali Ecclesiæ impendantur, tot gentium conversione, libris, concionibus, ac bonis operibus. Imò quod ipsi summi Pontifices, alique Episcopi & Ecclesiarum Prælati, in suis persequutionibus, non habuerunt securiorem asilum, quàm apud regulares, & præcipuè apud Monachos, à quibus non tantum locorum securitate, aut officiis personalibus, sed etiam opibus largissimè semper fuere adjuti, & strenuissimè defensi. (a) Certè congruum erat, ut & ipsi, gratum animum, erga tam fideles filios exhiberēt, & munere aliquo demonstrarent, accepta sibi esse eorum officia, *arg. c. communis d. 23. c. sicut nonnulli 1. qu. 1. l. honores ff. de decur. & l. fin. C. de stat. & imagin.* Tertiò concessa fuere regularibus sua privilegia ob necessitatem, & ad sublevandos, in suis curis & laboribus Episcopos & Parochos, ipsosque summos Pontifices, qui tot absolutionibus, dispensationibus, benedictionibus, aliisque ejusmodi, jam ubique dilatata Ecclesia, pro tempore necessariis, & concedendis, vix possent sufficere *arg. cap. petio de procur. & cap. licet de off. vicar. in 6.* Tum etiam quartò ob necessitatem & utilitatem fidelium, quibus plerumq; non suppetunt media recurrenti ad Papam, nec expedit accedere ad Episcopos, eorumve Vicarios generales, aut Parochos. *arg. cap. quedam lex 35. quest. 5.* Et sic quia Papa, & Prælati Ecclesiarum, coguntur frequentissimè vices suas aliis demandare; in his quæ spectant ad jurisdictionem, certè non videretur quibus potius eas demandare debeant, quàm regularibus, quos vitæ integri-

(a) Steph. 3. refugium habuit in Monasterio sancti Dionisii Parisiensis Gregorius 7. in Cavenis. Gellius 2. in Cluniacensi S. T. Cantuariens. in Pontiniacensi & Lambert. trajecit in Stabulensi, &c.

(b) Quæ ad perpetuam generaliter ordinata sunt utilitatem, nulla commutatione variantur. Leo Papa ad anathol. epist.

tas, eruditio, Animarum zelus, à terrenis abstractio, similesque dores (in illis praesumpta,) vel maximè aptos reddunt, ad eiusmodi delegationes, & privilegia. Et his maximè temporibus, quibus Clerus saecularis, magna ex parte se distinet, curis, & occupationibus longè diversis. Ut nemo propterea, debeat invidere regularibus sua privilegia tot in titulis fundata, tot & tam iustis de causis concessa, ac per quorum usum supplent quotidie, cum Apostolo, ea quæ defunt Passionibus Christi.

10. Qualis autem potestas, censeatur data regularibus per privilegia. Goss. in *extrav. super cathedram de sepult. v. impendant.* videtur illam facere ordinariam, Molina verò *tract. 5. de iust. d. 20. num. 5.* ad delegatam potius referendam putat. Rem autem propius expendentem mihi, videtur neque esse ordinariam, neque delegatam. Ita Vanguel. in *clement. dudum de sepult. conclus. ult.* Non inquam est ordinaria quia hæc obligat habentem ad ministrandum, & subditum ad accipiendum ab ipso, Regulares autem voluntariè tantum utuntur privilegiis, ut & voluntariè fideles ad ipsos accedunt pro eorum usu, sed neque etiam delegata, quia hæc similiter imponit subditis obligationem, seu ipsos fideles reddit subditos habenti delegationem, obligatque eos ad accedendum ad delegatum, quod non operantur privilegia. Unde relinquitur, ut iurisdictio collata regularibus per privilegia, dicatur simpliciter extraordinaria, & gratiosa, ut ait Vanguel. *citatus.*

Quia tamen non sunt iurisdictiois nisi illa duo membra, ad alterutram erit referenda, pro ratione respectus, & tituli sub quo de illa loquimur. Potest enim dici ordinaria, quia est à lege, saltem in non paucis, & perpetua in omnibus, de-

legata vero quia non annexa statui, sed à Papa accepta. Quòd si obiiciatur potestatem delegatam expirare morte cōcedentis, privilegia verò regularium, non extinguuntur morte Pontificum, qui illa concesserunt. Respond. per distinctionem, quam Bonif. VIII. facit in *cap. si gratiose de rescript. in 6.* Illa cum Pontifice extinguuntur, quæ sunt ab ipso concessa tanquam à privato Pontifice non autè quæ sunt concessa nomine, & autoritate sue Sedis, quia illa non moritur, & talia sunt privilegia regularium.

An verò illi possint subdelegare sua privilegia, sicut jura concedunt communiter ordinariis, seu delegatis à Papa, & supremo Principe *cap. 3. & fin. de offic. del. & leg. à iudice C. de iudic. ira sentire videtur Navarr. in Man. cap. 27. nu. 45.* ubi ait quòd simplex ministeriū v.g. absolutionis potest subdelegari à delegato ordinarii, aut subdelegato delegati Papæ, licet non possit ille delegare suam iurisditionem, ratione cuius hoc ipsi competit per Gloss. *cap. final. de off. ord. & cap. super question. de off. del.* ubi Felin. Sed hoc ego non admitto, quia quando Papa dedit regularibus privilegia ad absolvendum, aut ad similes actus, censetur elegisse personarum industriam, in quo calu delegatus non potest subdelegare *cap. fin. de off. del.* Quantū verò ad distinctionem, quam facit Navarr. iurisditionis, & simplicis ejus ministeriū ego illam reiicio hac in parte, ad entia rationis vide tamen dicenda *sectione tertia cap. 22. Paragrapho primo de Prælatorum iurisditione.*

Porro quando contingit aliquod privilegium concedi, quod videtur esse contra substantiam actus ad quem conceditur tunc censetur Papa, seu Princeps potius dispensasse, in quem sensum ego verbi gratia explico privilegium minorum, de recitanda solum mentaliter aliqua parte horarum,

B

horarum, posito quod prolatio vocalis, sit illarum essentia, de quo, suo loco ubi de horis.

S. II.

De Acquisitione Privilegiorum per viam
Præscriptionis.

SUMMARIUM.

1. Privilegium adversatur præscriptioni fallit in quibusdam casibus 4. & 5.
2. Impetratio privilegii generat præsumptionem male fidei, in eo qui rem præscripsit.
3. Quod meum est, non potest iterum fieri meum.
6. Quid sit præscriptio.
7. Quicquid potest concedi, potest & præscribi.
8. Requisita ad præscriptionem, & seq.
9. Que sunt iurisdictionis, possunt præscribi, non que ordinis.
10. Potest præscribi libertas in his que secundum se non præscribuntur.
11. Præscriptio privilegii debet fieri secundum formam concessibilem.
12. Privilegium debet præscribi ab eo qui sit capax illius.
13. Ad præscribendum privilegium requiritur titulus.
14. Bona fides, causatur ex privilegio, & iure dubio.
15. Regularibus potest sufficere probabilis opinio, ad continuandum in usu alicuius iuris, vel privilegii.
16. Quantum temporis requiratur ad præscriptionem.
17. Ad præscribendum in præiudicium alterius, requiritur eius notitia, & patientia.
18. Præscriptio æquiparatur privilegio, iudicatis, & transactis.
19. Præscriptio facit in conscientia tutum.
20. Sufficit præscriptio, ad continuandum usum privilegii, etiam post errorem detectum.
21. Præscriptio non extenditur.
22. Qui præscripsit ius ferendi unam censuram, non potest ferre alias.
23. Qui præscripsit decimas, nõ potest petere novalia.

Nominè Privilegii (quod ad præsens institutum attinet) duo possumus intelligere, nempe aut concessionem ipsius facultatis, ad aliquid faciendum, vel ius ipsum faciendi concessum, quo secundo modo hîc de privilegiis agitur, quando dicuntur posse acquiri per præscriptionem. Nam in primo sensu, privilegium opponitur præscriptioni, tanquam quid contrarium, adeo ut simul haberi non possint, sed ad alterutrum ingressum, aliud excludatur, ut notat Gloss. *c. veniens de præscri.* Juxta quam Panor. ibi dicit, impetrationem privilegii, causare malam fidem, respectu juris, prius possessi per præscriptionem, tunc enim videtur impetrans agnoscere, se non habuisse jus, adeo ut si postea privilegium repudietur, nec etiam possit se præscriptione tueri, utpote quæ in illa impetratione censetur cessasse, & sublata esse. Quod verum est etiam in contrarium dicant Innoc. & Joann. Andr. in *c. cit. veniens*. Quia sola impetratio videtur sufficiens, ad inducendam præsumptionem renuntiationis. Quod enim meum est, non potest iterum fieri meum, ut notat Gloss. in *c. Abbate de verb. sign.* Sicque privilegium, & præscriptio, non possunt concurrere, respectu ejusdem juris quærendi, dico quærendi, nam si ageretur de jam qualito, & privilegium foret simpliciter confirmatorium juris, prius per præscriptionem quasiti, vel si concederetur ad cautelam vel in augmentum, per modum novi tituli, tunc bene possent se invicem compati. Et ita tenent Pan. Paris Imol. Felia. & communiter alii in *c. cit. veniens*. Quia licet jus jam quasitum non possit de novo quæri, potest tamen novo titulo retineri, ut docent Joan. Monarch. & Joan. Andr. *l. cum persona de privil. in 6.* Præscriptionem verò & præscribere ego hîc